

Päiväys
4.6.2026

Diaarinumero
Dnro 675/03.04.04.04.20/2025

JULKINEN KUULUTUS

Vaasan hallinto-oikeuden päätös vesilain mukaisessa valitusasiassa

Kuulutuksen julkaisupäivä Vaasan hallinto-oikeuden verkkosivuilla

4.6.2026

Päätöksen tiedoksisaantipäivä

Hallintolain 62 a §:n 3 momentin mukaan päätöksen tiedoksisaannin katsotaan tapahtuneen seitsemäntenä päivänä julkaisemisajankohdasta.

Päätöksen tiedoksisaantipäivä on **11.6.2026**.

Asia

Vaasan hallinto-oikeuden päätös 4.6.2026 nro 721/2026, valitus vesitalousasiassa, Imatra.

Luvan hakija

Fortum Power and Heat Oy

Kuulutuksen ja päätösasiakirjan nähtävilläpito

Tämä kuulutus ja päätösasiakirja pidetään nähtävillä **4.6.2026 – 13.7.2026**

Vaasan hallinto-oikeuden verkkosivuilla osoitteessa:

<https://tuomioistuimet.fi/hallintooikeudet/vaasanhallinto-oikeus/fi/index/hallinto-oikeudenkuulutukset/paatoskuulutukset.html>

Muutoksenhakuohjeet

Ohjeet valituksen tekemiseen löytyvät kuulutetun päätöksen muutoksenhakua koskevasta osasta sekä siihen liitetyistä valitusosoituksesta. Valitusaika päättyy **13.7.2026**.

4.6.2026

Dnro 675/03.04.04.04.20/2025

Asia Valitus vesitalousasiassa

Valittaja ja luvan hakija Fortum Power and Heat Oy

Päätös, josta valitetaan

Etelä-Suomen aluehallintovirasto 16.4.2025 nro 119/2025 (1.1.2026 alkaen Lupa- ja valvontavirasto)

Aluehallintovirasto on hylännyt Fortum Power and Heat Oy:n hakemuksen Tainionkosken vesivoimalaitoksen vesitalousluvan selventämiseksi Imatran kaupungissa.

Ratkaisun perustelut

Aikaisemmin annetun päätöksen selventäminen

Vesilain (587/2011) 19 luvun 16 §:n 1 momentissa on todettu, että jos vesitaloushankkeelle on ennen tämän lain voimaantuloa voimassa olleiden säännösten nojalla myönnetty viranomaisen päätöksellä lupa tai oikeus ja luvan tai oikeuden sisällöstä taikka haltijasta on epäselvyyttä, lupaviranomainen voi selventää tällaista päätöstä tai korvata sen tämän lain mukaisella päätöksellä.

Hallituksen esityksessä (HE 277/2009 vp) on todettu kyseisestä 16 §:n 1 momentista seuraavaa: ”Pykälässä säädettäisiin ennen lain voimaantuloa annetun, jossain suhteessa epäselvän päätöksen selventämisestä uuden lain mukaisella päätöksellä. Säännös vastaisi nykyisen vesilain 2 luvun 30 §:n 2 momentissa säädettyä mahdollisuutta selventävien määräysten antamiseen. Pykälän 1 momentin nojalla vanhan päätöksen selventämiseksi voitaisiin antaa uudella päätöksellä määräyksiä tai korvata se kokonaan. Menettelyn soveltamisen edellytyksenä on, että päätökseen perustuvan luvan tai oikeuden haltijasta tai sisällöstä olisi epäselvyyttä. Käytännössä varsinkin ennen nykyistä vesilakia annettuihin päätöksiin liittyy usein epäselvyyttä ja tulkinnanvaraisuutta, sillä päätökset eivät ole aikaisemmin olleet niin yksityiskohtaisia ja täsmällisiä kuin oikeusturvan katsotaan nykyisin edellyttävän.”

Korkeimman hallinto-oikeuden ratkaisuja

Korkein hallinto-oikeus on ratkaisuisaan (KHO 11.9.1980 T 4258, KHO 26.2.1981 T 1053 ja KHO 4.12.1984 T 5677) katsonut, ettei lyhytaikaissäätelylle voida myöntää lupaa ilman selvitystä sääntelyn vaikutuksista. Tämä kanta on vahvistettu myös myöhemmissä korkeimman hallinto-oikeuden ratkaisuisa kuten Uljuan tekoallasta koskevassa ennakkopäätösratkaisussa (KHO:2005:7), jossa vuoden 1968 lupapäätöksen katsottiin oikeuttaneen vain vuosisääntelyyn. Perusteluissaan korkein hallinto-oikeus on todennut muun muassa seuraavaa: ”Vesioikeuden 16.3.1968 antama sääntelylupa tai muukaan asiassa annettu vesilain mukainen päätös ei ole oikeuttanut valtiota tai voimalaitosluvan haltijaa luvanvaraisen lyhytaikaissäätelyn suorittamiseen. Asiassa ei ole merkitystä sillä, onko lyhytaikaissäätelyä voitu suorittaa vuosisääntelyssä noudatettavaa sääntelyluvan lupaehtoa 4 rikkomatta vai ei, tai sillä, ovatko vesilain mukaisessa lopputarkastusasiassa määrättyjen korvausten tai toimenpidevelvoitteiden syynä olleet myös lyhytaikaissäätelystä johtuneet haitat. Asiassa ei ole merkitystä liioin sillä, onko Pohjois-Pohjanmaan ympäristökeskus tai sen edeltäjä, jolla valvontaviranomaisen tehtävän ohella on muun muassa sääntelyluvan haltijan ja edellä kohdassa 6.2.3.3 tarkoitettun sopimuksen osapuolen asema, puuttunut vesilain 21 luvussa tarkoitettulla tavalla sääntelykäytäntöön vai ei.”

Yhteenvedona aluehallintovirasto on todennut, että korkeimman hallinto-oikeuden oikeuskäytännössä merkitystä on annettu seuraaville seikoille: lyhytaikaissäätely tulisi sallia lupaehdoissa nimenomaisesti, lyhytaikaissäätelyyn tulisi antaa erikseen vesilain mukainen lupa, lyhytaikaissäätelyn vaikutukset (mukaan lukien vahinkoseuraamukset) tulisi arvioida.

Sääntelyluvut ja niiden kehitys

Erkki J. Hollon kirjassa Vesioikeus luvussa 12 Vesistön sääntely on todettu muun muassa seuraavaa: ”Vesistön sääntelyhankkeen tunnusmerkistöön kuuluu vedenkorkeuden jatkuvan sääntelyn mukainen toistuva vaihtelu yhtyneenä vedenjuoksun rakenteelliseen muuttamiseen yleensä padon avulla. Hanketta koskevia VL 7 luvun erityissäännöksiä sovelletaan ”muuhun kuin vähäiseen veden virtaaman ja korkeuden jatkuvaa säätelyyn sekä veden jatkuvaan juoksuttamiseen vesistöistä tai sen osasta toiseen.” Aluehallintovirasto on todennut, että vaikka Saimaata ei säännöstellä, Tainionkoskella on kuitenkin kyse vastaavanlaisesta lyhytaikaisesta vedenkorkeuden jatkuvasta sääntelystä, joka vastaa lyhytaikaissäätelyä.

Erkki J. Hollon kirjassa Vesioikeus on todettu myös muun muassa, että vesistön sääntelyä koskevassa lainsäädännössä ei ole erotettu tavanomaista ja lyhytaikaista sääntelyä. Alkuaikoina sääntelyluvut kattoivat ilman eri tarkastelua sääntelyn molemmat muodot. 1980-luvun oikeuskäytännössä ryhdyttiin edellyttämään, että sääntelyluvassa tulee olla nimenomaan lyhytaikaista sääntelyä koskeva lupamääräys, jotta se voitaisiin toteuttaa. Jos aikaisempaan lupaan ei haluttu puuttua, oli haettava eri lupa lyhytaikaista

säännöstelyä varten. Nykyisessäkin laissa ei ole lyhytaikaissäännöstelyä koskevaa erillissäännöstä, mutta vakiintunut oikeuskäytäntö edellyttää nimenomaisen luvan tai lupamääräyksen hakemista lyhytaikaista säännöstelyä varten.

Hylkäämisen perustelut

Tässä asiassa on ollut ratkaistavana se, voidaanko ja miltä osin voimassa olevia lupamääräyksiä selventää vesilain 19 luvun 16 §:n perusteella.

Lyhytaikaissäännöstely vaatii nykyisen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan joko lupamääräyksen lyhytaikaissäännöstelystä tai nimenomaisen luvan lyhytaikaissäännöstelyyn sekä sen, että lyhytaikaissäännöstelyn vaikutukset on kattavasti selvitetty tai arvioitu.

Itä-Suomen vesioikeus on vuonna 1982 antamassaan Imatrankosken päätöksessä N:o 99/Va/81 määrännyt erikseen käyttö- ja tarkkailumääräyksistä sekä korvauksista. Luvan kohdan II. Käyttö- ja tarkkailumääräykset lupaehdossa 2) on todettu muun muassa, että tehonsäädön johdosta saa yläaltaan vedenkorkeus vaihdella alittamatta alarajaa ja että voimalaitoksen kantaverkon häiriötilanteen takia saadaan alaraja lyhytaikaisesti alittaa. Samassa lupaehdossa 2) on myös listattu esimerkkejä kantaverkon häiriötilanteista. Itä-Suomen vesioikeus on vuonna 1986 antamallaan päätöksellä N:o 50/Va I/86 myöntänyt luvan muun muassa neljännen koneyksikön rakentamiseen Tainionkosken vesivoimalaitokselle. Hakija oli hakenut hankkeesta johtuvien muutosten tekemistä voimassa olevaan lupapäätökseen. Luvassa ei kuitenkaan muutettu vuoden 1968 luvan lupaehdon 4) kahta ensimmäistä kappaletta juoksutuksista. Näin ollen aluehallintovirasto on katsonut, että kyse ei ole siitä, että Itä-Suomen vesioikeuden 1980-luvulla antamiin päätöksiin liittyisi epäselvyyttä tai tulkinnanvaraisuutta, jotka johtuisivat siitä, että päätökset eivät olisi olleet niin yksityiskohtaisia tai täsmällisiä kuin oikeusturvan katsotaan nykyisin edellyttävän. Imatrankosken luvassa on selkeästi todettu tehonsäädön johdosta sallittu yläaltaan vedenkorkeuden vaihtelu, mikä puuttuu myöhemmin myönnetystä Tainionkosken luvasta.

Tainionkosken voimassa olevan lupaehdon 4) mukaan vedenjuoksumäärä on hoidettava siten, että vesimäärä tasaisesti keskimäärin seuraa hydrografisen toimiston laatiman purkautumiskäyrän osoittamaa kulkua, jolloin viikon kuluessa suuntaan tai toiseen mahdollisesti esiintynyt keskimääräinen poikkeama korvataan seuraavan viikon purkautumismäärää vastaavasti lisäämällä tai pienentämällä. Itä-Suomen vesioikeuden vuoden 1986 päätökseen N:o 50/Va I/86 ei ole lisätty lupaehtoa lyhytaikaissäädöstä tai sallituista vedenkorkeuden vaihteluista eikä tietoja lyhytaikaissäädön vaikutuksista ja niiden korvaamisesta.

Hakija on perusteluissaan vedonnut siihen, että hakemus, päätöksen kertoelmaosa ja lupaehdot muodostavat yhtenäisen kokonaisuuden, jotka määrittävät luvanhaltijan oikeudet ja velvollisuudet. Aluehallintovirasto on katsonut, että yhtenäistä kokonaisuutta ei muodostu, jos lupaa ei myönnetä

kaikelle sille, mille hakemuksessa lupaa haetaan. Esimerkiksi maininta juoksutuksesta katselmuskirjassa ei osoita, että luvasta päätettäessä kysymys olisi oikeudellisesti ollut lyhytaikaissäännöstelystä. Lyhytaikaissäännöstelystä koituvia ja sille ominaisia merkittäviäkään vanhan vesilain (264/1961) 1 luvun 15 §:ssä tarkoitettuja haittavaikutuksia ei ole ennakoitu tai otettu huomioon Tainionkosken lupapäätöksessä sen enempää lupaharkinnassa kuin lupaehtojen tai korvausmääräysten asettamisessakaan.

Aluehallintovirasto on katsonut myös, että asiassa ei ole merkitystä sillä seikalla, että lyhytaikaissäätöä on luvanhaltijan puolelta toteutettu eikä vesilain valvontaviranomainen ole puuttunut asiaan.

Koska Tainionkosken lyhytaikaissäätelyä ei ole nimenomaisesti käsitelty voimassa olevan voimalaitoksen lupapäätöksissä, sitä ei myöskään voida selventää vesilain 19 luvun 16 §:n mukaisessa menettelyssä. Näin ollen hakemus on tullut hylätä.

Vaatimukset hallinto-oikeudessa

Valittaja on vaatinut, että aluehallintoviraston päätös kumotaan ja valittajan hakemus hyväksytään. Itä-Suomen vesioikeuden päätöstä 10.7.1986 N:o 50/Va I/86 tulee selventää siten, että lupaehtoon 4, sellaisena kuin se on Itä-Suomen vesioikeuden päätöksen n:o 24/II/68, Itä-Suomen vesioikeuden päätöksen 10.7.1986 N:o 50/Va I/86 ja Etelä-Suomen aluehallintoviraston päätöksen nro 70/2014/2 perusteella, lisätään toisen kappaleen jälkeen uusi selventävä määräys seuraavasti: ”Luvanhaltijalla on oikeus suorittaa viikon ja vuorokauden sisällä Tainionkosken vesivoimalaitoksen juoksutuksen säätöä. Viikon ja vuorokauden sisällä tämä juoksutuksen säätö tulee toteuttaa siten, ettei tästä aiheudu vältettävissä olevaa haittaa yleiselle tai yksityiselle edulle.”

Toissijaisesti valittaja on vaatinut, että aluehallintoviraston päätös kumotaan ja asia palautetaan aluehallintovirastolle uudelleen käsiteltäväksi.

Perustelut

Valittaja on jättänyt Etelä-Suomen aluehallintovirastolle hakemuksen Tainionkosken vesivoimalaitosta koskevan Itä-Suomen vesioikeuden päätöksen 10.7.1986 N:o 50/Va I/86 selventämiseksi. Valittaja on pyytänyt, että aluehallintovirasto lisää vuoden 1986 päätökseen selventävän määräyksen, joka koskee oikeutta lyhytaikaissäätöön. Aluehallintovirasto on valituksenalaisella päätöksellään hylännyt valittajan hakemuksen.

Tainionkosken voimalaitos yhdessä Imatrankosken voimalaitoksen kanssa kattaa noin 10 % Suomen vesivoimatuotannosta energiana ja 8 % vesivoiman tehosta. Tainionkosken vesivoimalaitoksen lyhytaikaissäätöä tehdään samassa rytmissä Imatrankosken voimalaitoksen kanssa. Voimalaitokset osallistuvat merkittävästi viikon sekä vuorokauden sisällä tehtävään säätöön ja osallistuvat myös sähköjärjestelmän taajuussäätöön. Lyhytaikaissäätöä tarvitaan sähkömarkkinoilla hintojen tasaamiseksi yhä enemmän, kun sääriippuvainen

sähköntuotanto ja hintojen volatilitteetti kasvaa. Mikäli lyhytaikaissäättö Tainionkosken voimalaitoksella lopetettaisiin, lyhytaikaissäättöä jouduttaisiin käytännössä lisäämään muualla. Tainionkosken lyhytaikaissäädön lopettaminen olisi tosiasiaa myös vastoin voimassa olevaan Kaakkois-Suomen vesienhoidon toimenpideohjelmaan kirjattua tavoitetta lyhytaikaissäännöstelyn haittojen vähentämiseksi. Lyhytaikaissäädön lopettaminen Tainionkosken voimalaitoksella aiheuttaisi yksityisten menetysten lisäksi huomattavia yleisen edun menetyksiä.

Koska asiassa on kyse vain olemassa olevaa oikeutta koskevan päätöksen selventämisestä, mihin ei liity lupaharkintaa, asiaa ei ensisijaisesti ole tarvetta palauttaa uudelleen käsiteltäväksi.

Hakemuksen hylkäämiselle ei ole ollut perustetta. Hakemuksen perusteena on ollut vesilain (587/2011) 19 luvun 16 §:n 1 momentti.

Oikeus Tainionkosken voimalaitoksella harjoitettavaan lyhytaikaissäättöön on ollut voimassa pitkään. Vesilain 3 luvun 2 §:n mukaisen vesitaloushankkeen yleiseen luvanvaraisuuteen kuuluu vahinkoedellytys. Vesitaloushankkeella on oltava lupaviranomaisen lupa, jos se voi muuttaa vesistön asemaa, syvyyttä, vedenkorkeutta tai virtaamaa, rantaa tai vesiympäristöä taikka pohjaveden laatua tai määrää, ja tämä muutos aiheuttaa jonkin kyseisessä säännöksessä tarkoitetuista haitallisista vaikutuksista. Vastaava sääntely sisältyi myös aikaisempaan vesilakiin (264/1961, 1 luku 15 §). Tainionkosken voimalaitoksella harjoitettavasta lyhytaikaissäädöstä ei aiheudu edellä mainittua haitallista vaikutusta, vaan lyhytaikaissäättö samassa rytmissä Imatrankosken voimalaitoksen kanssa vähentää haittoja voimalaitosten välisellä jokiosuudella. Tainionkosken voimalaitoksella on oikeus nykyiseen lyhytaikaissäättöön myös ilman asiaa koskevaa nimenomaista lupamääräystä, mutta koska oikeuteen on katsottu liittyvän epäselvyyttä ja tulkinnanvaraisuutta, on selvennykselle tarvetta.

Viikko- ja vuorokausisäättö ja sen aiheuttamat vaikutukset ovat olleet viimeistään vuoden 1986 päätöksessä perustana luvan myöntämisen edellytysten tutkimiselle, lupaharkinnalle ja lupamääräysten asettamiselle, ja oikeus lyhytaikaissäättöön on annettu viimeistään kyseisellä päätöksellä. Asia ilmenee vuoden 1986 päätöstä koskevista hakemusasiakirjoista ja päätöksen kertoelmaosiosta, vaikka nimenomaista lupamääräystä lyhytaikaissäädöstä ei ole annettu. Valvontaviranomainen on lausunnossaan katsonut, että Tainionkosken voimalaitoksen nykyisen luvan puitteissa on mahdollista harjoittaa lyhytaikaissäättöä.

Kyse on vesilain 19 luvun 16 §:ssä tarkoitettusta tilanteesta, jossa ennen vesilain voimaantuloa annetun vuoden 1986 päätöksen lupamääräykset eivät lyhytaikaissäädön osalta ole riittävän yksityiskohtaiset ja täsmälliset, vaikka oikeus lyhytaikaissäättöön on tosiasiallisesti ollut osa lupaharkintaa ja päätöstä. Hakemuksen hylkäämiselle ei ole ollut perustetta, vaan aluehallintovirasto olisi voinut selventää vuoden 1986 päätöstä lisäämällä siihen nimenomaisen lyhytaikaissäättöä koskevan lupamääräyksen. Selventämisellä ei tosiasiallisesti

olisi muutettu oikeutta Tainionkosken voimalaitoksen lyhytaikaissäätöön, vaan vahvistettu luvanhakijan oikeusturvaa.

Oikeus lyhytaikaissäätöön on ollut osa vuoden 1986 päätöksen lupaharkintaa. Oikeus Tainionkosken voimalaitoksella harjoitettavaan lyhytaikaissäätöön on ollut voimassa pitkään. Imatran ja Tainionkosken välisen jokiosuuden ruoppaamista sekä Imatran voimalaitoksen padotuskorkeuden nostoa käsittelevässä katselmuskirjassa mainitaan, että myös Tainionkosken juoksutusta vaihdellaan vuorokauden eri aikoina tehontarpeen ja Vuoksen voimalaitosten yhteiskäytön mukaan. Säätö on todettu vuoden 1986 päätöksen yhteydessä. Luvan hakija esitti vuoden 1986 päätökseen johtaneessa hakemuksessa muun muassa: "Tainionkosken voimalaitospäätöksen (liite 1 a) mukaisesti Saimaasta juoksetaan luonnonmukaista virtaamaa, jonka viikkokeskiarvot määrätään hydrologian toimiston Lauritsalan asteikon nro 112 a luonnontilaisen purkautumiskäyrän Knr. 131, 7 1, 15.10.1942 ÅF mukaan. Purkautumiskäyrä- ja taulukko on esitetty liitteessä 5. Viikkojaksojen aikana suoritetaan viikko- ja vuorokausisäätöä."

Samassa hakemuksessa on todettu myös, että viikko- ja vuorokausisäätö oli tarkoitus tehdä samalla tavalla kuin Imatrankosken vesivoimalaitoksen osalta, jolloin vedenkorkeusvaihtelut voimalaitosten välillä saatiin tasattua. Kyseisessä hakemuksessa todettiin, että Tainionkosken ja Imatran välisen jokiosan vedenkorkeuden vaihtelut pienenevät oleellisesti, kun laitokset voivat käyttää koneistoissaan samansuuruisia virtaamaa. Tämä on huomioitu myös vuoden 1986 päätöksessä, jossa on todettu muun muassa seuraava: "3) Imatran kaupungin, 7) Räihänniemen kalastuskunnan ja 9) Kajaluodon kalastuskunnan muistutuksissa esitetyt vaatimukset, jotka koskevat Tainionkosken ja Imatrankosken välisen Vuoksen vedenkorkeuden vaihteluiden minimointia, tai pienentämistä tai vedenpinnan korkeuden säätämistä vakioksi hylätään aiheettomana. Neljännen koneyksikön rakentamisen jälkeisestä voimalaitoksen käytöstä ei hakemussuunnitelman mukaan aiheudu vedenkorkeuden vaihteluiden suurentumista vaan päinvastoin tasoittumista nykyisestä."

Valituksenalaisen päätöksen väite siitä, ettei lyhytaikaissäännöstelystä koituvia ja sille ominaisia merkittäviäkin vanhan vesilain (264/1961) 1 luvun 15 §:ssä tarkoitettuja haittavaikutuksia ole ennakoitu tai otettu huomioon lupapäätöksessä, ei pidä paikkaansa. Vuoden 1986 päätöksessä on nimenomaisesti huomioitu se, että kun säätö toteutetaan samalla tavalla kuin Imatrankosken vesivoimalaitoksen osalta, vedenkorkeuden vaihtelut tasoittuivat edeltävään tilanteeseen verrattuna. Jos vuoden 1986 päätökseen ei olisi sisällynyt oikeutta harjoittaa viikko- ja vuorokausisäätöä, päätöksellä olisi tullut määrätä korvaukset siitä haitasta, joka olisi johtunut eritahtisesta säädöstä Imatrankosken vesivoimalaitoksen kanssa.

Valittaja on aluehallintoviraston päätöksen perusteluihin viitaten todennut, että hakemus, päätöksen kertoelmaosa ja lupaehdot muodostavat yhtenäisen kokonaisuuden, jotka määrittävät luvanhaltijan oikeudet ja velvollisuudet. Tämä vakiintunut periaate on todettu niin oikeuskirjallisuudessa kuin oikeuskäytännössä esimerkiksi ennakkopäätöksissä KHO 2020:24 ja KKO

2019:102. Korkein oikeus viittasi kyseisen päätöksen perusteluissaan oikeuskirjallisuuteen, jossa on katsottu, että "ympäristöluvan kertoelmaosan tiedot muodostavat yhdessä lupamääräysten ja päätösten perusteluiden kanssa kokonaisuuden. Kertoelmasta ilmenee myös se, minkälainen toiminta on ollut lupaharkinnan kohteena ja mihin toimintaan lupa on myönnetty."

Vuoden 1986 päätökseen johtaneen hakemusaineiston perusteella on selvää, että lupaa on haettu myös hakemuksen mukaiselle lyhytaikaissäädölle ja lupa on vuoden 1986 päätöksellä myönnetty. Jos vuoden 1986 päätöksellä ei olisi myönnetty lupaa haetulle viikko- ja vuorokausisäädölle, hakemuksen osittainen hylkääminen ilmenisi päätöksestä ja hakemuksen, kertoelmaosan ja lupaehtojen kokonaisuus olisi tällöinkin yhtenäinen.

Vesioikeuden vuoden 1986 päätöksen osio "B. Lupa-asian ratkaisu" alkaa seuraavasti: "Hakijayhtiön nyt omistamalla Tainionkosken vesivoimalaitoksella on vesistötoimikunnan 10.6.1947 antaman lupapäätöksen n:o 9/1947 mukaisesti oikeus käyttää hyväkseen Niska- ja Tainionkosken yhdistettyä putousta kuitenkin aiheuttamatta muutosta Saimaan vedenpinnan luonnollisiin korkeuksiin ja niitä vastaaviin purkausmääriin. Hakijalla on oikeus voimalaitoksessa käytettävään vesivoimaan. Nyt puheena oleva neljännen koneyksikön rakentaminen sanottuun voimalaitokseen ja siitä johtuva Tornan sillan jatkaminen eivät vaaranna yleistä terveydentilaa, eivätkä aiheuta huomattavia ja laajalle ulottuvia vahingollisia muutoksia ympäristön luonnonsuhteissa eivätkä huononna paikkakunnan asutus- tai elinkeino-oloja. Rakentamisesta saatava hyöty on siitä johtuvaan vahinkoon, haittaan ja muuhun edunmenetykseen verrattuna huomattava. Mitä tulee hankkeesta aiheutuviin edunmenetyksiin vesioikeus määrää hankkeesta aiheutuvaksi arvioidun kalataloudellisen vahingon ja haitan osalta tuonnempaa luvan määräyksistä ilmenevät istutusvelvoitteet. Hankkeesta ei ennalta arvioiden aiheudu muita korvattavia vahinkoja, haittoja tai edunmenetyksiä. Tähän nähden vesioikeus vesilain 2 luvun 3 §:n 1 momentin, 5 §:n ja 6 §:n 2 momentin, 14, 15 ja 17 §:n sekä 3 luvun 3 ja 5 §:n nojalla myöntää Imatran Voima Oy:lle luvan neljännen koneyksikön rakentamiseen Tainionkosken vesivoimalaitoksen yhteyteen ja tekee siitä johtuvat muutokset sanotun voimalaitoksen voimassaolevaan vesistötoimikunnan 10.6.1947 antamaan lupapäätökseen n:o 9/1947 ja vesioikeuden 11.3.1968 antamaan padotus- ja juoksutussäännön muutosta koskevaan lupapäätökseen n:o 24/II/68 sekä myöntää Imatran Voima Oy:lle luvan voimalaitoksen säännöstelypadon yhteyteen Vuoksen yli rakennetun Tornan sillan jatkamiseen, Imatran kaupungissa." Vesioikeus ei ole hylännyt haettua vuorokausi- ja viikkotason säätöä koskevaa oikeutta.

Viikko- ja vuorokausisäätö ja sen aiheuttamat vaikutukset ovat olleet vuoden 1986 päätöksessä perustana luvan myöntämisen edellytysten tutkimiselle, lupaharkinnalle ja lupamääräysten asettamiselle, kuten hakemusasiakirjoista ja päätöksen kertoelmaosiossa selostetusta päätösharkinnasta ilmenee, vaikka nimenomaista lupamääräystä lyhytaikaissäädöstä ei ole annettu. Koska lupaharkinnassa on voitu todeta, että haetusta lyhytaikaissäädöstä ei aiheudu vahinkoa, vaan haettu lyhytaikaissäätö päinvastoin vähentää vahinkoja, on lyhytaikaissäätöä koskeva nimenomainen lupamääräys voitu jättää antamatta.

Asiasta on aiheutunut tulkinnanvaraisuutta, minkä vuoksi vuoden 1986 päätöstä tulee selventää hakemuksessa vaaditulla tavalla.

Valituksenalaisen päätöksen perusteluissa käsitelty korkeimman hallinto-oikeuden oikeuskäytäntö koskee asiallisesti eri tilannetta. Päätöksessä KHO 11.9.1980 T 4258 korkein hallinto-oikeus muutoin vesioikeuden päätöstä muuttamatta muutti tiettyjä lupamääräyksiä siten, että oikeus lyhytaikaissäätöön oli määräaikainen ja ennen määräajan päättymistä luvan saajan tuli laittaa vireille hakemusasia, jossa tulisi ratkaistavaksi "voidaanko ja millä ehdoilla lupa lyhytaikaisen säännöstelyn jatkamiseen antaa, ja määrätään lyhytaikaisesta säännöstelystä aiheutuvien vahinkojen korvaamisesta". Valituksenalaisessa asiassa on kyse tilanteesta, jossa lyhytaikaissäädön luvanvaraisuuden perusteena oleva vahinkoedellytys ei täyty.

Korkeimman hallinto-oikeuden päätöksessä KHO 26.2.1981 T 1053 oli kyse Kaitforsin voimalaitoksen tarpeiden edellyttämästä Perhonjoen keskiosan järviryhmän vuorokausi- ja viikkosäännöstelystä. Korkein hallinto-oikeus kumosi annetun vesioikeuden päätöksen katsottuaan, ettei lyhytaikaisen säännöstelyn vaikutuksia Sääkskosken säännöstelypadon alapuolisessa Perhonjoen uomassa ollut selvitetty riittävästi. Päätöksestä ei ilmene sellaista oikeusohjetta, jolla olisi merkitystä tämän asian ratkaisemisen kannalta.

Korkeimman hallinto-oikeuden päätöksessä KHO 4.12.1984 T 5677 arvioitiin ylimääräisessä muutoksenhaussa päätöksentekomenettelyä, eikä oikeutta lyhytaikaissäätöön.

Uljuan tekoallasta koskevassa korkeimman hallinto-oikeuden vuorikirjaratkaisussa KHO 2005:7 esitettyjen oikeusohjeiden soveltuvuus on rajallista johtuen tapauksen erityispiirteistä. Uljua-päätöksessä säännöstelyhankkeen alkuperäinen tarkoitus oli voimalaitostoiminnan sijaan tulvasuojelu, eikä aikomus harjoittaa vuosisäännöstelyn lisäksi lyhytaikaissäännöstelyä ilmennyt hakemusaineistosta. Uljua-päätöksen tapauksessa lyhytaikaissäännöstelystä aiheutui vesilain yleisen luvanvaraisuuden perustana olevia haitallisia vaikutuksia, minkä vuoksi korkein hallinto-oikeus päätyi siihen, että lyhytaikaissäännöstelyyn tarvittiin erillinen lupa, ja lyhytaikaissäännöstelystä aiheutuvat haitat olisi tullut määrätä korvattavaksi.

Tainionkosken voimalaitoksella harjoitettavasta lyhytaikaissäädöstä ei aiheudu sellaista vesilaissa tarkoitettua haitallista vaikutusta, joka olisi yleisen luvanvaraisuuden perusteena. Toisin kuin Uljua-päätöksen tapauksessa, Tainionkosken tapauksessa luvan perustana oleva suunnitelma ja hakemusasiakirjat osoittavat, että luvasta päätettäessä on ollut oikeudellisesti kysymys nimenomaan vuorokausi- ja viikkosäännöstelystä, minkä vaikutukset on myös huomioitu korvauspäätöksessä. Tainionkosken voimalaitoksella ei harjoiteta korkeimman hallinto-oikeuden Uljua-päätöksessä keskeisenä pitämää vuosisäännöstelyä, eikä sille ole myönnetty lupaa. Päinvastoin nykyisen lupamääräyksen 4, johon on haettu selvennystä, mukaisesti Saimaan vedenkorkeus pyritään pitämään luonnonmukaisena. Uljua-päätöksessä oli kyse tulvasuojelua varten rakennetusta tekoaltaasta, Saimaa on Suomen suurin

luonnonmukainen järvi, jota itsessään ei säännöstellä. Uljua-päätöksen perusteluita soveltaen lopputuloksen tulisi Tainionkosken tapauksessa olla päinvastainen, eikä estettä selventävän lupamääräyksen antamiselle ole.

Edellä mainitun oikeuskäytännön perusteella lyhytaikaissäätöä varten tarvitaan lupa vesilain 3 luvun 2 §:ssä säädetyn yleisen luvanvaraisuuden perusteella. Yleiseen luvanvaraisuuteen kuuluu vahinkoedellytys. Tainionkosken voimalaitoksella harjoitettavasta lyhytaikaissäädöstä ei tällaisia haitallisia vaikutuksia aiheudu, vaan samantahtinen säätö yhdessä Imatrankosken voimalaitoksen kanssa vähentää voimalaitosten välisellä jokiosuudella aiheutuvia haitallisia vaikutuksia. Toisissa tilanteissa annettujen päätösten taustalla olevat faktiset olosuhteet rajoittavat niiden soveltuvuutta toisiin tapauksiin. Tässä tapauksessa olennaista on, että oikeus lyhytaikaissäätöön on ollut osa vuoden 1986 päätökseen johtanutta hakemusaineistoa ja siten lupaharkintaa ja päätöstä, korvausratkaisu mukaan lukien. Tarkoituksena on ollut harjoittaa Tainionkosken voimalaitoksella lyhytaikaissäätöä samassa rytmissä Imatrankosken voimalaitoksen kanssa, mikä osaltaan on tasannut vedenkorkeuden vaihtelua voimalaitosten välisellä jokiosuudella.

Tainionkosken voimalaitoksella ei harjoiteta vuosisäännöstelyä. Aluehallintoviraston viittaamasta oikeuskäytännöstä johdettavia oikeusohjeita ei sellaisenaan voida soveltaa asian ratkaisemisessa, sillä nämä tapaukset eroavat merkittävästi nyt ratkaistavana olevasta asiasta. Kun Uljua-päätöstä verrataan Tainionkosken faktoihin, päätös tukee valittajan näkemystä: vuoden 1986 päätöksessä vahinkoedellytys on tutkittu ja todettu, että haettu lyhytaikaissäätö ei aiheuta vaan vähentää kumotun vesilain 1 luvun 15 §:ssä tarkoitettuja seurauksia, jolloin tarvetta nimenomaiselle lyhytaikaissäätöä koskevalle lupamääräykselle ei ole ollut.

Lyhytaikaissäädön lopettamisella olisi haitallisia vaikutuksia. Tainionkosken voimalaitoksella on tehty lyhytaikaissäätöä pitkään ja nykyisen säädön on mahdollistanut vuoden 1986 päätös, sitä koskevat lupahakemukset sekä hankkeen lyhytaikaissäädön aiheuttamia vahinkoja vähentävät vaikutukset. Mikäli lupaa lyhytaikaissäätöön nykyisessä muodossa ei olisi myönnetty hakemuksen mukaisesti vuoden 1986 päätöksessä tai mikäli valittajalla ei muutoin olisi ollut siihen oikeutta, olisi valittaja valittanut kyseisestä päätöksestä ja/tai hakenut kyseistä lupaa uudella hakemuksella. Lupaa lyhytaikaissäätöön ei hylätty vuoden 1986 päätöksellä, jolloin lupa on myönnetty ja on edelleen voimassa, koska lupaan ei tältä osin ole myöhemminkään haettu muutosta.

Mikäli Tainionkosken lyhytaikaissäätö lopetettaisiin ja juoksutettaisiin Tainionkoskella tasaista virtaamaa, aiheutuisi siitä haittoja ja ennakoimattomia seurauksia nykytilaan verrattuna Tainionkosken ja Imatran voimalaitosten välisellä Vuoksen jokiosuudella, kun Tainionkosken voimalaitosta ei enää voitaisi säätää samassa rytmissä Imatrankosken voimalaitoksen kanssa. Nykyisin Imatran voimalaitoksella juoksutus tehdään siten, että ylävedenkorkeus pidetään tasaisena. Kuitenkin Imatran lupamääräysten mukaisesti vedenpinta voimalaitoksen padolla saa tehonsäädön johdosta vaihdella touko-syyskuussa klo 7-21 välillä NN +67,00-67,70 m ja muina

aikoina välillä NN +66,50-67,70 m eli suurimmillaan 1,2 m. Mikäli Tainionkosken lyhytaikaissäätö lopetettaisiin, lisääntyisi Imatran yläaltaan käyttö ja vedenkorkeuden vaihtelu merkittävästi nykyiseen verrattuna.

Vedenkorkeuden vaihtelun lisääntymisellä olisi haitallisia vaikutuksia maisemaan ja vesistön virkistyskäyttöön Imatran kaupungin keskeisellä alueella. Vedenkorkeuden vaihtelun lisääntymisellä olisi myös haitallisia vaikutuksia Imatran ja Tainionkosken välisen jokialueen kalojen lisääntymisalueilla. Vedenkorkeuden vaihtelu vaikuttaisi haitallisesti etenkin kutuun vesialueella rannan läheisyydessä sijaitsevilla nykyisillä poikastuotantoalueilla, joiden osalta on tehty myös elinympäristökunnostustoimenpiteitä. Taimenen kutualueet kuivuisivat ajoittain ja kutu tuhoutuisi. Olosuhteiltaan hyvät ja soveltuvat kutu- ja poikasalueet edellyttävät muun muassa sopivaa vedenkorkeutta ja virtausnopeutta sekä riittävän tasaisia olosuhteita edellä mainittujen tekijöiden osalta. Lisäksi poikasille tulisi olla lähistöllä muita olosuhteiltaan soveltuvia alueita, joille siirtyä olosuhteiden muuttuessa. Vuoksella uoman syvyydestä, muodosta ja pohjanlaadusta johtuen soveltuvia alueita on kuitenkin hyvin vähän.

Epäselvyyttä ei ole siitä, onko Tainionkosken voimalaitoksella lupa lyhytaikaissäätöön vai ei, vaan selvennystä lupahtoon on haettu, jotta lyhytaikaissäätöä koskeva nimenomainen lupamääräys voidaan selvyyden vuoksi lisätä lupaan. Valituksenalaisella päätöksellä, joka koskee ainoastaan luvan selventämistä, ei voida puuttua pitkään voimassa olleeseen oikeuteen takautuvasti. Nykyiseen jo useita vuosikymmeniä noudatettuun Tainionkosken vesivoimalaitoksen juoksutusikäntöön tai rakenteisiin ja laitteisiin ei ole haettu muutoksia. Lupamääräysten selventämisellä ei ole vaikutuksia esimerkiksi nykyisiin vedenkorkeuksiin ja virtaamiin, ympäristöön, virkistyskäyttöön, maisemaan, rakenteisiin tai laitteisiin, kulttuuriympäristöön, veden ottoon eikä vesivoimaan. Hakemuksen hyväksyminen ei aiheuttaisi voimalaitoksen toiminnassa vaikutuksia verrattuna nykytilanteeseen.

Hakemuksen tarkoituksena on ollut vesilain esitöissä kuvattu tilanne, jossa vanha lupapäätös ei oikeusturvan kannalta ole riittävän yksityiskohtainen ja täsmällinen, vaikka oikeus lyhytaikaissäätöön on tosiasiaa ollut voimassa jo useita vuosikymmeniä.

Asian käsittely ja selvittäminen hallinto-oikeudessa

Hallinto-oikeus on tiedottanut valituksesta julkisella kuulutuksella. Tieto kuulutuksesta on julkaistu Imatran kaupungissa.

Etelä-Suomen aluehallintovirastolta on pyydetty lausunto valituksesta. Asianosaisille, joita asia erityisesti koskee, sekä Kaakkois-Suomen elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskuksen ympäristö ja luonnonvarat -vastuualueelle, Varsinais-Suomen elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskuksen kalatalousviranomaiselle, Kainuun elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskuksen patoturvallisuusviranomaiselle, Imatran kaupungille ja Imatran kaupungin

Valittaja on toimittanut lisäselvitystä.

Valittaja on antanut vastaselityksen.

Hallinto-oikeuden ratkaisu

1. Hallinto-oikeus ei tutki [REDACTED] vastineessa esittämiä vaatimuksia Fortum Power and Heat Oy:n valituksen hylkäämisestä, yhtiön määräämisestä lopettamaan välittömästi lyhytaikaissäännöstely ja yhtiön velvoittamisesta hakemaan toiminnalleen vesilain mukainen lupa sekä vaikutusalueen rantakiinteistöjen omistajien, matkailuyrittäjien ja vesistön käyttäjien kuulemisesta lupaprosessissa ja sen edellyttämisestä, että mahdolliselle luvanvaraiselle säännöstelylle asetetaan selkeät reunaehdot, joiden noudattamista valvotaan riippumattomasti ja avoimesti.
2. Hallinto-oikeus hylkää Fortum Power and Heat Oy:n valituksen.

Perustelut

1. Tutkimatta jättäminen

[REDACTED] on esittänyt vaatimuksensa hallinto-oikeudelle 14.10.2025 saapuneessa vastineessa. Valitus on tehtävä oikeudenkäynnistä hallintoasioissa annetun lain 13 §:n 2 momentin mukaan 30 päivän kuluessa päätöksen tiedoksisaannista. Aluehallintoviraston päätös on annettu tiedoksi julkisella kuulutuksella 16.4.2025. Valituskirjelmä olisi tullut toimittaa Vaasan hallinto-oikeudelle aluehallintoviraston päätökseen liitetyn laillisen valitusosoituksen mukaisesti viimeistään 23.5.2025. Koska vaatimukset on esitetty muutoksenhauulle säädetyn määräajan päättymisen jälkeen, hallinto-oikeus jättää oikeudenkäynnistä hallintoasioissa annetun lain 81 §:n 2 momentin 5) kohdan mukaisesti vaatimukset tutkimatta.

2. Pääasia

Sovellettavat säännökset ja esityöt

Vesilain 19 luvun 16 §:n 1 momentin (587/2011) mukaan, jos vesitaloushankkeelle on ennen tämän lain voimaantuloa voimassa olleiden säännösten nojalla myönnetty viranomaisen päätöksellä lupa tai oikeus ja luvan tai oikeuden sisällöstä taikka haltijasta on epäselvyyttä, lupaviranomainen voi selventää tällaista päätöstä tai korvata sen tämän lain mukaisella päätöksellä.

Hallituksen esityksessä vesilainsäädännön uudistamiseksi (HE 277/2009 vp) on vesilain 19 luvun 16 §:n kohdalla yksityiskohtaisissa perusteluissa lausuttu, että pykälässä säädettäisiin ennen lain voimaantuloa annetun, jossain suhteessa

epäselvän päätöksen selventämisestä uuden lain mukaisella päätöksellä. Säännös vastaisi nykyisen vesilain 2 luvun 30 §:n 2 momentissa säädettyä mahdollisuutta selventävien määräysten antamiseen. Pykälän 1 momentin nojalla vanhan päätöksen selventämiseksi voitaisiin antaa uudella päätöksellä määräyksiä tai korvata se kokonaan. Menettelyn soveltamisen edellytyksenä on, että päätökseen perustuvan luvan tai oikeuden haltijasta tai sisällöstä olisi epäselvyyttä. Käytännössä varsinkin ennen nykyistä vesilakia annettuihin päätöksiin liittyy usein epäselvyyttä ja tulkinnanvaraisuutta, sillä päätökset eivät ole aikaisemmin olleet niin yksityiskohtaisia ja täsmällisiä kuin oikeusturvan katsotaan nykyisin edellyttävän.

Asiassa saatu selvitys ja oikeudellinen arviointi

Asiassa on valituksen johdosta ratkaistavana, onko aluehallintovirasto voinut hylätä yhtiön hakemuksen siitä, että aikaisemmin annettua päätöstä selvennetään antamalla selventävä määräys oikeudesta lyhytaikaissäätöön.

Valituksen perusteluissa on vedottu siihen, että oikeus Tainionkosken voimalaitoksella harjoitettavaan lyhytaikaissäätöön on tosiasiallisesti ollut voimassa pitkään.

Valittaja on esittänyt, että viikko- ja vuorokausisäätö ja sen aiheuttamat vaikutukset ovat olleet viimeistään vuoden 1986 päätöksessä perustana luvan myöntämisen edellytysten tutkimiselle, lupaharkinnalle ja lupamääräysten asettamiselle, ja että oikeus lyhytaikaissäätöön on annettu viimeistään kyseisellä päätöksellä. Asia ilmenee vuoden 1986 päätöstä koskevista hakemusasiakirjoista ja päätöksen kertoelmaosiosta, vaikka nimenomaista lupamääräystä lyhytaikaissäädöstä ei ole annettu. Valittaja on viitannut myös Imatran ja Tainionkosken välisen jokiosuuden ruoppaamista sekä Imatran voimalaitoksen padotuskorkeuden nostoa käsittelevään 31.12.1975 päivättyyn katselmuskirjaan.

Valittajan mukaan vuoden 1986 päätöksessä on todettu muun muassa seuraava: "3) Imatran kaupungin, 7) Räihänniemen kalastuskunnan ja 9) Kaijaluodon kalastuskunnan muistutuksissa esitetyt vaatimukset, jotka koskevat Tainionkosken ja Imatrankosken välisen Vuoksen vedenkorkeuden vaihteluiden minimointia, tai pienentämistä tai vedenpinnan korkeuden säätämistä vakioksi hylätään aiheettomana. Neljännen koneyksikön rakentamisen jälkeisestä voimalaitoksen käytöstä ei hakemussuunnitelman mukaan aiheudu vedenkorkeuden vaihteluiden suurentumista vaan päinvastoin tasoittumista nykyisestä."

Lupa Tainionkosken vesilaitoksen uudelleen rakentamiseen ja veden patoamiseen Tainionkoskessa on myönnetty vesistötoimikunnan päätöksellä 10.6.1947. Voimalaitoksen padotus- ja juoksutussääntö on vahvistettu Itä-Suomen vesioikeuden päätöksellä 11.3.1968 n:o 24/II/68. Juoksutussäännön mukaan vedenjuokutus tulee hoitaa "siten, että se vastaa hydrografisen toimiston laatimaa purkautumiskäyrää K N:o 131, 7a, päivätty 15.x.1942 Å.F., joka osoittaa Saimaan luonnollisen vedenkorkeuden ja purkautumisen välisen suhteen" ja siten, että "vesimäärä tasaisesti keskimäärin seuraa

purkautumiskäyrän K N:o 131, 7a, osoittamaa kulkua, jolloin viikon (7 vuorokauden) kuluessa suuntaan tai toiseen mahdollisesti esiintynyt keskimääräinen poikkeama korvataan seuraavan viikon purkautumismäärää vastaavasti lisäämällä tai pienentämällä”.

Vedenjuokсутusta koskevaa määräystä ei ole muutettu myöhemmillä lupaviranomaisen päätöksillä. Itä-Suomen vesioikeus on päätöksellään 10.7.1986 n:o 50/Va I/86 myöntänyt luvan neljännen koneyksikön rakentamiseen Tainionkosken vesivoimalaitoksen yhteyteen ja Tornan sillan jatkamiseen sekä muuttanut muun muassa lupaehdon 4, sellaisina kuin ne ovat Itä-Suomen vesioikeuden päätöksessä 11.3.1968 n:o 24/II/68, virtaaman määrittämistä koskevaa kolmatta kappaletta ja vedenkorkeushavaintojen suorittamista koskevaa neljättä kappaletta. Itä-Suomen vesioikeus on päätöksellään 12.6.1989 n:o 42/I/89 muuttanut kalaporrasvelvoitteen istutusvelvoitteeksi. Etelä-Suomen aluehallintovirasto on päätöksellään 9.5.2014 nro 70/2014/2 muuttanut Tainionkosken vesivoimalaitoksen virtaamien määrittämistä koskevaa lupaehdon 4) kolmatta kappaletta.

Oikeuskäytännössä on katsottu, että lyhytaikaissäännöstely, jolla on vesilain 1 luvun 15 §:ssä tarkoitettuja seurauksia, edellyttää nimenomaisesti sitä koskevaa vesilain 8 luvussa tarkoitettua lupaa, jonka oikeudelliset edellytykset ratkaistaan itsenäisesti, riippumatta saman hankkeen vuosisäännöstelyyn annettavasta vesilain 8 luvun mukaisesta luvasta (KHO:2005:7).

Hallinto-oikeus katsoo kuten aluehallintovirasto, että Tainionkosken voimalaitoksen vesitalouslupaa koskevaan Itä-Suomen vesioikeuden 10.7.1986 antamaan päätökseen N:o 50/Va I/86 ei ole lisätty lupaehto lyhytaikaissäädöstä tai sallituista vedenkorkeuden vaihteluista eikä tietoja lyhytaikaissäädön vaikutuksista ja niiden korvaamisesta, eikä lyhytaikaissääntelyä ole voimalaitoksen lupapäätöksissä nimenomaisesti käsitelty. Edellä olevan perusteella hallinto-oikeus katsoo, että voimassa olevaa lupaa koskeviin päätöksiin ei siten ole nimenomaisesti kirjattu oikeutta lyhytaikaissäännöstelyyn. Sillä valittajan mainitsemalla seikalla, että oikeus lyhytaikaissäätöön olisi tosiasiansa ollut voimassa, ei ole asian ratkaisun kannalta oikeudellisesti ratkaisevaa merkitystä. Asiassa ei ole myöskään merkitystä sillä valittajan esittämällä seikalla, että viikko- ja vuorokausisäätö ja sen aiheuttamat vaikutukset ovat hakemusasiakirjoista ja päätöksen kertoelmaosasta ilmeten olleet vuoden 1986 päätöksessä perustana luvan myöntämisen edellytysten tutkimiselle, vaikka nimenomaista lupamääräystä lyhytaikaissäädöstä ei ole annettu. Asiassa ei ole merkitystä myöskään niillä valittajan esittämällä seikoilla, että Tainionkosken juokсутuksen vaihtelusta vuorokauden eri aikoina on mainittu 31.12.1975 päivätyssä katselmuskirjassa ja että vuoden 1986 päätöksessä on vastattu muistutuksiin, jotka koskevat Tainionkosken ja Imatrankosken välisen Vuoksen vedenkorkeuden vaihteluiden minimointia tai pienentämistä tai vedenpinnan korkeuden säätämistä vakioksi.

Näin ollen perusteita hakijan esittämän lyhytaikaissäännöstelyä koskevan selventävän määräyksen antamiseen vesilain 19 luvun 16 §:n nojalla ei ole ollut. Hallinto-oikeus katsoo, että aluehallintoviraston on tullut hylätä yhtiön

hakemus aikaisemmin annetun päätöksen selventämiseksi. Valitus tulee siten hylätä.

Julkinen kuulutus

Päätös on annettu julkisella kuulutuksella.

Päätöksestä ilmoittaminen

Imatran kaupunginhallituksen on viipymättä julkaistava tieto tätä päätöstä koskevasta kuulutuksesta kuntalain 108 §:n mukaisesti. Tiedon kuulutuksen julkaisemisesta tulee olla nähtävillä vähintään sen ajan, jonka kuluessa päätökseen voi hakea muutosta valittamalla.

Velvollisuus ilmoittaa päätöksestä

██████████ on viipymättä tämän päätöksen saatuaan ilmoitettava päätöksen tiedoksisaannista yhteisen kirjelmän allekirjoittaneille.

Ilmoitusvelvollinen on velvollinen korvaamaan ilmoittamatta jättämisestä aiheutuneen vahingon sikäli kuin se laiminlyönnin laatuun tai muihin olosuhteisiin nähden harkitaan kohtuulliseksi (laki oikeudenkäynnistä hallintoasioissa 94 §, hallintolaki 56 § 2 mom ja 68 §).

Muutoksenhaku

Tähän päätökseen saa hakea muutosta valittamalla korkeimpaan hallinto-oikeuteen, jos korkein hallinto-oikeus myöntää valitusluvan. Valituskirjelmä on toimitettava korkeimpaan hallinto-oikeuteen 30 päivän kuluessa hallinto-oikeuden päätöksen tiedoksisaannista eli viimeistään **13.7.2026**.

Valitusosoitus on liitteenä HallJK (04.26).

Hallinto-oikeuden kokoonpano

Asian ovat ratkaisseet lainoppineet hallinto-oikeustuomarit Pirjo Joutsenlahti ja Annukka Lagerstam sekä tekniikan alan hallinto-oikeustuomari Martti Häikiö. Asian on esitellyt Annukka Lagerstam.

Tämä päätös on sähköisesti varmennettu hallinto-oikeuden asianhallintajärjestelmässä.

Jakelu

Päätös ja maksu	Fortum Power and Heat Oy, oikeudenkäyntimaksu 310 euroa Prosessiosoite: Asianajaja Matias Wallgren (<i>Oikaisuvaatimusohje ilmenee hallinto-oikeuden päätöksen oikeudenkäyntimaksua koskevasta liitteestä.</i>)
Jäljennös maksutta	Imatran seudun ympäristölautakunta Imatran kaupunginhallitus Lupa- ja valvontavirasto/lupaviranomainen Lupa- ja valvontavirasto/valvontaviranomainen Lupa- ja valvontavirasto/yleisen edun valvontayksikkö Lounais-Suomen elinvoimakeskus/kalatalousviranomainen Lapin elinvoimakeskus/patoturvallisuusviranomainen Eteläisen Saimaan kalatalousalue Ry osoite: [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] asiakumppaneineen Imatran Seudun Perhokalastajat ry osoite: [REDACTED] Suomen luonnonsuojeluliitto ry Vuoksen Lautturi Oy Suomen ympäristökeskus

Tuomioistuimen yhteystiedot

Vaasan hallinto-oikeus
Korsholmanpuistikko 43, 4 krs (PL 204), 65101 Vaasa
Sähköposti: vaasa.hao@oikeus.fi
Puh.: 029 56 42780

Hallinto- ja erityistuomioistuinten asiointipalvelu:
<https://asiointi.oikeus.fi/hallintotuomioistuimet#/>

Henkilötietojen käsittelyyn ja tietosuojaan liittyvät tiedot ovat saatavilla
<https://oikeus.fi/hallintooikeudet/vaasanhallinto-oikeus/fi/>

VALITUSOSOITUS

Hallinto-oikeuden päätökseen saa hakea muutosta valittamalla **korkeimpaan hallinto-oikeuteen** kirjallisella valituksella, jos korkein hallinto-oikeus myöntää valitusluvan.

Valitusluvan myöntämisen perusteet

Oikeudenkäynnistä hallintoasioissa annetun lain 111 §:n 1 momentin mukaan valituslupa on myönnettävä, jos:

- 1) lain soveltamisen kannalta muissa samanlaisissa tapauksissa tai oikeuskäytännön yhtenäisyyden vuoksi on tärkeitä saattaa asia korkeimman hallinto-oikeuden ratkaistavaksi;
- 2) asian saattamiseen korkeimman hallinto-oikeuden ratkaistavaksi on erityistä aihetta asiassa tapahtuneen ilmeisen virheen vuoksi; tai
- 3) valitusluvan myöntämiseen on muu painava syy.

Valituslupa voidaan myöntää myös siten, että se koskee vain osaa muutoksenhaun kohteena olevasta hallinto-oikeuden päätöksestä.

Valitusaika

Hallinto-oikeuden päätös on annettu julkisella kuulutuksella. Päätös on julkaistu hallinto-oikeuden verkkosivuilla päivänä, joka ilmenee päätöksen ensimmäiseltä sivulta. Päätöksen katsotaan tulleen asianomaisen tietoon seitsemäntenä päivänä kuulutuksen julkaisemisajankohdasta. Valitus on tehtävä **30 päivän kuluessa** hallinto-oikeuden päätöksen tiedoksisaannista, sitä päivää lukuun ottamatta.

Valituksen sisältö

- Valituksessa, johon on sisällytettävä valituslupahakemus, on ilmoitettava
- valittajan nimi, postiosoite ja muut yhteystiedot mukaan lukien sähköinen tai muu osoite, johon oikeudenkäyntiin liittyvät asiakirjat voidaan lähettää (prosessiosoite); jos valittajan puhevaltaa käyttää hänen laillinen edustajansa tai asiamiehensä, on valituksessa mainittava myös tämän yhteystiedot
  - soveltuvalla tavalla valittajan henkilötunnus tai yritys- ja yhteisötunnus
  - päätös, johon haetaan muutosta (valituksen kohteena oleva päätös)
  - peruste, jolla valituslupaa pyydetään, sekä syyt, joiden vuoksi valitusluvan myöntämiseen on mainittu peruste
  - miltä kohdin päätökseen haetaan muutosta ja mitä muutoksia siihen vaaditaan tehtäväksi (vaatimukset)
  - vaatimusten perustelut
  - mihin valitusoikeus perustuu, jos valituksen kohteena oleva päätös ei kohdistu valittajaan.

Yhteystietojen muutoksesta on valituksen vireillä ollessa ilmoitettava viipymättä korkeimmalle hallinto-oikeudelle. Jos usea tekee valituksen yhdessä, voidaan joku heistä ilmoittaa yhdyshenkilöksi.

Valituksen liitteet

Valitukseen on liitettävä

- hallinto-oikeuden päätös valitusosoituksineen
- selvitys siitä, milloin valittaja on saanut päätöksen tiedoksi, tai muu selvitys valitusajan alkamisen ajankohdasta
- asiakirjat, joihin valittaja vetoaa vaatimuksensa tueksi, jollei niitä ole jo aikaisemmin toimitettu viranomaiselle.

Asiamiehen, joka ei ole toiminut asiamiehenä asian aikaisemmassa käsittelyvaiheessa, ja joka ei ole asianajaja, julkinen oikeusavustaja tai luvan saanut oikeudenkäyntiavustaja, on liitettävä valitukseen valtakirja.

Valituksen toimittaminen

Valitus on toimitettava valitusajassa korkeimmalle hallinto-oikeudelle. Jos valituksen toimittaa sähköisenä asiakirjana, sen on saavuttava korkeimmalle hallinto-oikeudelle valitusajan viimeisen päivän aikana. Muulla tavoin toimitetun valituksen tulee olla perillä valitusajan viimeisenä päivänä ennen viraston aukioloajan päättymistä. Valitus liitteineen voidaan toimittaa sähköisen asiointipalvelun kautta. Asiakirjojen lähettäminen postitse tai sähköisesti tapahtuu lähettäjän omalla vastuulla.

Korkeimman hallinto-oikeuden yhteystiedot:

Postiosoite: Korkein hallinto-oikeus
PL 180, 00131 Helsinki

Sähköposti: korkein.hallinto-oikeus@oikeus.fi

Käyntiosoite: Fabianinkatu 15, 00130 Helsinki

Puhelin: 029 56 40200

Faksi: 029 56 40382

Aukioloaika: arkipäivisin klo 8.00–16.15

Hallinto- ja erityistuomioistuinten sähköinen asiointipalvelu:

<https://asiointi.oikeus.fi/hallintotuomioistuimet#/>